

SUDSKA PRAKSA

PRAKSA USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE

Pripremili:

Akademik prof.dr. Miodrag N. Simović
bivši sudija Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
profesor emeritus Pravnog fakulteta Univerziteta u Bihaću

Prof. dr. Vladimir M. Simović
Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine

PRAVO NA LIČNU SLOBODU I SIGURNOST

Pritvor

Postoji povreda prava iz člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. stav 3. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su redovni sudovi prilikom donošenja rješenja o produženju pritvora propustili ponuditi relevantne i dovoljne razloge u prilog zaključku o ispunjenosti posebnog uslova za produženje pritvora iz odredbe člana 197. stav 1. tačka v) Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske.

Iz obrazloženja:

Iz obrazloženja osporenih rješenja ne može se zaključiti da postoje bilo kakvi konkretni dokazi ili okolnosti koje upućuju na zaključak da bi apelant puštanjem na slobodu nastavio vršiti krivična djela. Ranija kažnjavanost, iako može poslužiti kao vodilja sudu u zaključku o apelantovoj posebnosti, svakako nije argument na kojem se isključivo može zasnovati odluka o produženju pritvora. Osim toga, nije uzet u obzir ni period ukupnog trajanja pritvora (od 2019. godine), već kao poseban razlog za produžavanje pritvora se kontinuirano i isključivo navodi samo

apelantova ranija osuđivanost. U konkretnom slučaju, takvo obrazloženje nije u skladu s relevantnim standardima prava na slobodu ličnosti.

Činjenica da je osoba ranije kažnjavana može biti argument u ocjeni otežavajućih i olakšavajućih okolnosti prilikom odlučivanja o visini kazne, ali ne i jedini argument za produženje pritvora. Slijedom navedenog, Ustavni sud smatra da okolnosti koje su redovni sudovi naveli u prilog svom zaključku da je apelantu potrebno produžiti pritvor - ne mogu opravdati zaključak iz osporenih rješenja da postoji osnovana bojazan da bi apelant puštanjem na slobodu mogao počinuti krivično djelo za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-2395/22 od 23. marta 2023. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Prodaja stanova na kojima postoji stanarsko pravo

Postoji povreda prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, u situaciji kada su osporenom odlukom Kantonalnog suda, zbog načina tumačenja i primjene odredbi Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravou posebnim okolnostima predmetnog slučaja, apelantima odbijeni tužbeni zahtjevi.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud podsjeća da je u svojoj praksi više puta isticao da tumačenje i primjena sporne odredbe u praksi nije zadatak Ustavnog suda, već da je to zadatak redovnih sudova (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj U-11/17 od 15. februara 2018. godine, tačka 34, dostupna na www.ustavnisud.ba). Imajući u vidu da je odredbom člana 39. Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo („Službene novine FBiH” br. 27/97, 11/98, 22/99, 27/99, 7/00, 32/01, 61/01, 15/02, 54/04, 36/06, 45/07, 51/07, 72/08, 23/09, 5/10, 50/12 i 16/13) kao uslov propisano da je „cijenu izmirio

u cijelosti u ugovorenom roku“, koji rok u predmetnom slučaju još nije istekao, kao i da nije bilo jednostranog raskida predmetnog ugovora od strane prodavca niti protivtužbenog zahtjeva tužene radi raskida ugovora u skladu sa članom 9. predmetnog ugovora - Ustavni sud smatra da Kantonalni sud u osporenoj odluci nije dao tumačenje i primjenu relevantnih odredbi Zakona o prodaji stanova koje bi zadovoljilo standarde prava na pravično suđenje, u situaciji kada je kupoprodajna cijena iz kupoprodajnog ugovora zaključenog sa bivšim Saveznim sekretarijatom za narodnu odbranu ugovorena u roku koji još uvijek nije istekao, a kupac je u međuvremenu umro, kao i u pogledu prava i obaveza nasljednika po osnovu takvog ugovora.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-290/20 od 8. septembra 2021. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Obustava izvršnog postupka

Došlo je do povrede apelantovog prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda s obzirom na to da su redovni sudovi, pod specifičnim okolnostima konkretnog slučaja, obustavljajući predmetni izvršni postupak, onemogućili apelanta, kao razlučnog hipotekarnog povjerioca, da namiri svoju tražbinu iz založene nekretnine.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud smatra da činjenica da je u konkretnom slučaju izvršenik prestao postojati i da kao takav nema stranačku sposobnost, u situaciji kada je nakon prestanka postojanja izvršenika preostala predmetna nekretnina sa uknjiženom hipotekom u korist apelantovog prednika i izvršenom zabilježbom predmetnog izvršenja, ne predstavlja okolnost koja čini nemogućim provedbu predloženog izvršenja u smislu odredbe člana 63. stav 3. Zakona o izvršnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 59/03, 85/03, 64/05, 118/07, 29/10, 57/12, 67/13, 98/14, 5/17, 60/17, 115/17, 58/18 i 66/18). Naime, Ustavni sud smatra da apelant ne može

snositi štetne posljedice činjenice da stečajni povjerioci nisu uplatili predujam na ime troškova stečajnog postupka usljed čega je stečajni postupak nad izvršenikovom imovinom zaključen, a da prethodno predmetni izvršni postupak nije okončan, nakon čega je izvršeno brisanje izvršenika iz registra poslovnih subjekata. Pri tome, Ustavni sud zapaža da u konkretnom slučaju ne postoji drugi interes koji bi eventualno bio ugrožen naplatom apelantove tražbine iz vrijednosti izvršenikove založene nekretnine, jer su izvršenikove interese nakon otvaranja stečajnog postupka zastupali stečajni upravnik i skupština povjerilaca koji su dali suglasnost da apelant izvrši prodaju predmetne izvršenikove nekretnine u svrhu odvojenog namirenja.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-392/20 od 8. septembra 2021. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Naknada za prekovremeni, noćni, rad u dane sedmičnog odmora, odnosno u dane koji su prema zakonu neradni

Iz obrazloženja:

Nije povrijeđeno pravo apelanata na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda u situaciji kada je Kantonalni sud jasno obrazložio da apelantima, saglasno relevantnim odredbama Zakona o parničnom postupku i Zakona o policijskim službenicima, ne pripada naknada za prekovremeni, noćni, rad u dane sedmičnog odmora, kao ni za rad u dane državnih i vjerskih praznika, odnosno u dane koji su prema zakonu neradni. Osim toga, u predmetnom postupku nije došlo do kršenja prava na suđenje u razumnom roku, kao segmentu prava na pravično suđenje iz člana II/3. e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, budući da je predmetni postupak, na čiju dužinu je uticalo i ponašanje apelanata, ukupno trajao tri godine i 11 mjeseci, u kom periodu su donesene dvije meritorne odluke na dvije sudske instance, a iz okolnosti konkretnog slučaja ne proizlazi da su redovni sudovi

namjerno odugovlačili postupak na štetu apelanata.

Ustavni sud primjećuje da apelanti u podnesku od 1. jula 2013. godine, na koji se pozivaju u apelaciji, nisu ni zahtijevali, saglasno članu 55. stav 4. ZPP (Zakon o parničnom postupku - „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), da sud, ukoliko bude smatrao da nije utemeljen „primarni“ tužbeni zahtjev, onda odluči o „eventualnom“ tužbenom zahtjevu, nego su istakli da, prema odredbi člana 53. stava 3. ZPP, sud nije vezan za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, pa ako nađe da u konkretnoj pravnoj stvari valja primijeniti odredbe Opšteg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH” br. 54/05 i 62/08), a ne odredbe Zakona o policijskim službenicima Tuzlanskog kantona („Službene novine TK” br. 6/06 i 11/07), da ih primijeni i dosudi im naknadu saglasno varijanti II. iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke. Nezavisno o navedenom, Ustavni sud primjećuje, ne ulazeći u razmatranje radi li se u konkretnom slučaju o eventualnom tužbenom zahtjevu, da je prvostepeni sud usvojio tužbeni zahtjev apelanata (osim u dijelu koji se odnosio na period od kada teku zakonske zatezne kamate na dosuđene mjesečne iznose), a da je Kantonalni sud, odlučujući samo u okviru žalbenih navoda, saglasno odredbi člana 221. ZPP, preinačio prvostepenu presudu. Ustavni sud ne nalazi nikakvu proizvoljnost u postupanju redovnih sudova u konkretnoj situaciji (vidi, Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj AP-651/18 od 10. septembra 2019. godine, dostupna na www.ustavnisud.ba).
(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-3561/18 od 26. marta 2020. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Obrazloženje presude u krivičnom postupku

Nema povrede prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. st. 1. i 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su redovni sudovi za svoje odluke dali detaljno, jasno i argumentovano obrazloženje u pogledu ocjene izvedenih dokaza, te kada nema elementa koji bi ukazivali na to da je dokazni postupak

zloupotrijebljen na apelantovu štetu. Osim toga, iz obrazloženja presuda ne proizlazi ništa što bi ukazivalo da su redovni sudovi imali sumnju u pogledu postojanja bilo koje činjenice koja čini obilježje krivičnog djela koje je apelantu stavljeno na teret, pa da bi tu sumnju rješavali presudom na način koji je povoljniji za apelanta kao optuženo.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud ukazuje da iz obrazloženja prvostepene presude slijedi da je Sud BiH detaljno analizirao sve provedene dokaze, pojedinačno i u međusobnoj vezi, te je dao argumentovane razloge zbog čega je zaključio da je apelant, van razumne sumnje, učinio predmetno krivično djelo. Naime, Sud BiH je jasno obrazložio da je zaključak o krivici apelanta zasnovao na iskazima svjedoka I.P. i Z.P., koji su potvrđeni posrednim dokazima, indicijama. Ustavni sud nalazi da je Sud BiH vrlo detaljno analizirao iskaz svjedoka I.P., da ga je doveo u vezu sa drugim dokazima, prije svega sa iskazom njegove supruge, te je zaključio da su njihovi iskazi saglasni. Takođe, Sud BiH je vrlo detaljno analizirao životne okolnosti svjedoka I.P., njegovu volju da prijavi krivično djelo, da je iskaz svjedoka I.P. doveo u vezu i sa snimcima sa nadzornih kamera, na koje apelant posebno ukazuje i insistira da kamerama nije zabilježen trenutak primopredaje novca. Međutim, Ustavni sud nalazi da je Sud BiH jasno ukazao da su snimci posredni dokazi, indicije, koji su potvrdili kazivanje svjedoka I.P, te je obrazložio da nije bilo nužno da predaja novca bude snimljena.

Nadalje, Ustavni sud nalazi da je Sud BiH detaljno analizirao i sve provedene dokaze odbrane, prije svega iskaze radnih kolega apelanta, ali da je zaključio da njihovi iskazi nisu od uticaja na odluku suda, budući da nisu imali neposrednih saznanja o događaju. Ustavni sud, dalje, zapaža da su apelantovi navodi bili predmet dodatne analize Apelacionog vijeća, te da je Apelaciono vijeće ukazalo da iskazi svjedoka I.P. i Z.P., kao neposredni dokaz inkriminirajuće radnje apelanta, nisu bili jedini dokaz, te da je snimak sa nadzornih kamera potvrda kredibiliteta svjedoka I.P. koji je hronološki opisao šta se događalo na graničnom prelazu. Osim toga, iz obrazloženja drugostepene presude slijedi da je Apelaciono vijeće navelo da je

svjedočenje svjedoka oštećenih i očevidaca, ukoliko je uvjerljivo i u saglasnosti sa ostalim dokazima, sasvim dovoljan i zakonit dokaz u postupku. Prema tome, Apelaciono vijeće je zaključilo da su u prvostepenoj presudi dati razlozi o svim odlučnim činjenicama relevantnim za presuđivanje, uz detaljnu i iscrpnu analizu svih dokaza, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, na osnovu koje je prvostepeni sud izveo pravilan zaključak da je van svake razumne sumnje dokazano da je apelant učinio predmetno krivično djelo

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1215/21 od 22. juna 2022. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Pravo vlasništva na građevinskom zemljištu

Nema kršenja prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su sudovi dali dovoljna i relevantna obrazloženja o tome zašto su odbili apelantov tužbeni zahtjev radi utvrđivanja prava vlasništva na građevinskom zemljištu po osnovu dosjelosti i kada ništa ne ukazuje da su sudovi postupali proizvoljno u smislu člana 6. stav 1. ove konvencije.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud zapaža da su redovni sudovi saglasno zaključili da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi iz člana 58. stav (2) Zakona o stvarnim pravima ("Službene novine Federacije BiH" br. 66/13, 100/13, 32/19 i 94/20), jer ni apelant, niti njegova prednica nisu bili savjesni posjednici spornog zemljišta, u smislu člana 326. stav (1) Zakona o stvarnim pravima. U vezi s tim, Ustavni sud primjećuje da su redovni sudovi prilikom odlučivanja imali u vidu da predmet kupoprodaje nije bilo sporno zemljište, da je ugovornim stranama bilo poznato da se sporno zemljište vodilo kao društvena/državna svojina, a potom kao vlasništvo tužene, da je sporno zemljište korišteno kao pristupni put, te da su svi provedeni dokazi, uključujući i vještačenja i uviđaj na licu mjesta, uputili na zaključak

da su i apelant i njegova prednica znali, odnosno trebali znati da sporno zemljište nije njihovo.

Ustavni sud zapaža da su redovni sudovi imali u vidu i da je apelant, prije pokretanja parničnog postupka, od tužene zatražio otkup spornog zemljišta, čime su dodatno potvrdili zauzeti stav o apelantovoj nesavjesnosti. Ustavni sud iz obrazloženja koje su dali redovni sudovi ne može izvesti zaključak da su postupali proizvoljno ili očigledno nerazumno. Ustavni sud ne može prihvatiti opravdanim ni apelantovo pozivanje na primjenu odredaba (Zakon o vlasničkopравnim odnosima (“Službene novine Federacije BiH” br. 6/98 i 29/03) i Zakona o stvarnim pravima koje se tiču uračunavanja posjeda njegove prednice u vrijeme potrebno za dosjelost - kod činjenice da su redovni sudovi utvrdili da ni apelant, niti njegova prednici nisu bili savjesni posjednici spornog zemljišta. Ustavni sud ukazuje da su se, u vezi s tim, sudovi pozvali na relevantne odredbe i svoj zaključak detaljno obrazložili, pa se ni u tom dijelu ne mogu prihvatiti apelantovi navodi da su sudovi odlučivali proizvoljno.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-262/21 od 5. oktobra 2022. godine)

PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

Založno pravo na predmetu izvršenja

Nije došlo do kršenja apelantovog prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda u situaciji kada apelant, shodno činjenicama izvršnog predmeta i relevantnim odredbama Zakona o izvršnom postupku, u svakom slučaju ne bi namirio potraživanje u provedenom izvršnom postupku, odnosno ne bi imao prvenstvo namirenja prije tražioca izvršenja.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud smatra da i u slučaju da je apelant stupio u već započeti izvršni postupak, pa čak i da je imao upisano založno pravo na predmetu izvršenja, ne bi imao uspjeha u konkretnom izvršnom postupku. Naime, Ustavni sud ukazuje da je tražitelj izvršenja,

odnosno njegov prednik, pokrenuo izvršni postupak prije nego što je to učinio apelant, tj. apelantov prednik. Takođe, za razliku od apelanta, tražitelj izvršenja je, kako to slijedi iz činjenica predmeta, imao uknjiženo založno pravo (stvarno pravo) na predmetu izvršenja. Stoga, i pored očiglednog propusta Opštinskog suda da po službenoj dužnosti odredi da se u zemljišnoj knjizi, u smislu član 72. stav 1. ZIP (Zakon o izvršnom postupku - „Službene novine Federacije BiH“, br. 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 29/11, 74/11, 35/12, 35/12, 46/16, 36/17, 55/18 i 25/20), upiše zabilježba izvršenja po apelantovom prijedlogu, Ustavni sud smatra da apelant svoje potraživanje u svakom slučaju ne bi namirio u provedenom izvršnom postupku. Ovo iz razloga što apelant u smislu odredbi član 98. ZIP ne bi imao prvenstvo namirenja u odnosu na tražioca izvršenja. Pri tome, Ustavni sud zapaža da ni Poreska uprava, kao založni povjerilac u predmetu tražitelja izvršenja, rangirana iza tražitelja izvršenja, takođe nije namirila svoje potraživanje iz kupoprodajne cijene. *(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-265/21 od 28. septembra 2023. godine)*

PRAVO NA PRIVATNI I PORODIČNI ŽIVOT, DOM I PREPISKU

Otkaz privremenog boravka i protjerivanje stranca

Ne postoji povreda prava na privatni i porodični život, dom i prepisku iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su odluke o otkazu privremenog boravka i mjeri protjerivanja apelanta, zabrani ulaska, te oduzimanju putnih isprava utemeljene na uslovima propisanim zakonom, donesene u postupku koji je propisan zakonom u kojem je apelant imao sve proceduralne garancije. Uz to, razlozi i obrazloženja iz osporenih odluka nedvosmisleno upućuju na zaključak da je predmetno miješanje proporcionalno legitimnom cilju koji se tiče zaštite javnog poretka i nacionalne sigurnosti BiH, odnosno da predstavlja mjeru neophodnu u demokratskom društvu s ciljem poštovanja vladavine prava.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud zapaža da je u predmetnom postupku utvrđeno da apelant predstavlja prijetnju nacionalnoj sigurnosti BiH. Ustavni sud, takođe, smatra da su u konkretnom slučaju nadležni organi i Sud BiH, nasuprot apelantovim navodima, razmotrili okolnosti u vezi s apelantovim ličnim prilikama kao što su brak i porodica i činjenicu da je direktor privrednog društva sa sjedištem u BiH, te, dovodeći ih u vezu s pitanjima iz nacionalne sigurnosti, utvrdili da je mjera protjerivanja koja je izrečena apelantu proporcionalna njegovom uživanju u pravu na porodični život i, iako se o tome nisu eksplicitno izjasnili, u najboljem interesu apelantovog djeteta u smislu odredbi Konvencije o pravima djeteta.

Ustavni sud smatra da je obrazloženje koje je dao Sud BiH o odnosu nacionalne sigurnosti i poštovanja apelantovog prava na porodični život zadovoljavajuće i da ono ne ukazuje na bilo kakvu proizvoljnost. Odluke upravnih organa su bile predmet sudske kontrole u smislu Evropske konvencije, tako da je Sud BiH u okolnostima navedenog slučaja ispitao opasnost apelanta po nacionalnu sigurnost, a da je pri tome, s druge strane, osigurao da tajne informacije ne budu javno otkrivene. Prema tome, Ustavni sud smatra da osporena odluka predstavlja mjeru neophodnu u demokratskom društvu s ciljem poštovanja vladavine prava, te da postoji razuman odnos proporcionalnosti između zaštite zakonitog cilja koji se tiče zaštite javnog poretka i nacionalne sigurnosti BiH, s jedne strane i, s druge strane, zaštite apelantovog prava na porodični život s druge strane.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-3160/20 od 14. oktobra 2020. godine)

PRAVO NA SLOBODU KRETANJA I PREBIVALIŠTA

Mjere zabrane

Ne postoji povreda prava na slobodu kretanja i prebivališta iz člana II/3.m) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Protokola broj 4 uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda kada su mjere zabrane izrečene u skladu sa zakonom i u službi legitimnog cilja, te ne dovode u pitanje pravičnu ravnotežu

između legitimnog cilja koji se ogleda u osiguranju apelantovog prisustva i nesmetanog vođenja krivičnog postupka i njegovog prava na slobodu kretanja i prebivališta.

Iz obrazloženja:

Ustavni sud nalazi da su ove mjere određene s ciljem uspješnog i neometanog vođenja krivičnog postupka, odnosno osiguranja apelantovog prisustva, kako su i naveli redovni sudovi, pri tome ukazujući na fazu u kojoj se postupak trenutno nalazi i opravdanu bojazan da bi apelant odlaskom u inostranstvo mogao pokušati izbjeći izvršenje krivične sankcije, što sigurno, bez obzira na konačan rezultat postupka, opravdava njihovu nužnost u demokratskom društvu, u interesu javnog poretka i sprečavanja kriminala. Proizlazi da izrečene mjere zabrane ne predstavljaju pretjeran teret za apelanta u odnosu na cilj koji se njima želi postići u konkretnoj situaciji. Ovo pogotovo što apelant, osim što je ukazao da tužilaštvo nije tražilo produženje navedenih mjera zabrane i opšteg neslaganja s izrečenim mjerama, nije zapravo ničim ukazao na „pretjeran teret“ koji trpi uslijed izrečenih mjera. Osim toga, iz rješenja koja je apelant osporio proizlazi da su redovni sudovi vrlo ažurno vršili kontrolu, kako inicijalno izrečenog pritvora, a kasnije i mjera zabrane, tako da su od momenta kad bi utvrdili da određena mjera nije potrebna, odmah donosili rješenja kojima su ih „ukidali“, odnosno „ublažavali“, iz čega proizlazi da su sudovi zaista vršili i dalje vrše provjeru opravdanosti izrečenih mjera i njihovog daljnjeg trajanja.

(Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-513/20 od 8. aprila 2020. godine)